

מי וזה בקוריאה

הארץ, לפי מספר תושביה (30 מיליון) תופסת קוריאה המקום ה-13 בעולם, אף כי יש 41 ארצות גדולות ממנה בשטח. את חצי האי מקיפים שלשה ימים ים יפן, מיצר קוריאה והים הצהוב. בצפונה הארץ הררית מאוד, אך גובה ההרים נוחת בהדרגה, עד אשר בקצה הדרומי נשארות רק גבעות קטנות.



גייסו עשרות אלפים מהם לצבא הסובייטי. מגיחים כי רבים מהם חזרו עתה לקוריאה הצפונית).

קום איז סונג

מנהיג המפלגה הקומוניסטית בקוריאה, ראש ממשלת קוריאה הצפונית, מפקד עליון של צבא הצפון. בן 38, שמו האמיתי הוא קים סונג צ'ון, ודודו, קים איל סונג, אחד מגבורי מלחמת השחרור של 1919, כאשר התמרדו הקוריאים בכובשים היפנים, ברח לרוסיה כשנוצח, ושם מת. הרוסים לקחו את קים הצעיר תחת חסותם וחינכוהו לתפקיד מנהיג קוריאה. עם נצחון מעצמות הברית, בספטמבר 1945, הודינו הרוסים בקול קולות על שובו של קים איל סונג ששמו נשאר פופולרי מאוד בארצו. אולם להפתעת רבים הופיע לא המורד האגדתי אלא איש נמוך, שמנמן ומנומנם שבמהרה נהיה ראש ממשלת הרפובליקה העממית.

סוגנמן ירי בן 75

נשיא הרפובליקה הקוריאנית הדרומית, אחד מלוחמי חרות קוריאה משנת 1894, בהיותה עוד תחת השפעת רוסיה הצארית. בילה 7 שנים בכלא — 1847 עד 1904 — ואחר כך הוגלה מארצו לביישוב שנה. עד שנוצחו הרוסים. עונדו חי במושגים של המאה האחרונה — דיקטטור פיאודלי.

דוגלם מקיארטור. מפקד עליון של כוחות או"ם בקוריאה. הראשון שקיבל תואר "מפקד או"ם", אשר ניתן לו ב-8 ביולי. היום בן 75, חייל מקצועי של צבא ארה"ב, ועמד בראש המטה הכללי שלו. ניהל את המלחמה נגד היפנים ומאו קיבל את הכניעתם בשנת 1945, שולט הוא למעלה של ביאפאן כמפקד חילות הכיבוש.

טורנטי צ'יקוב

גנרל של הצבא הסובייטי. להלכה שגריר רוסי ברפובליקה הצפונית, למעשה נציגו האישי של סטאלין בקוריאה. אחת מאמינותיו: "לנין אמר כי כל אדם המאמין באדם אחר אינו אלא אידיוט".



פאק הון יונג. שר החוץ של קוריאה הצפונית. בן 61. בהיותו בן 31 נתקבל כחבר המפלגה הקומוניסטית בסין, ובשנת 1927 נסע למוסקבה ולמד באוניברסיטת לנין משך שלוש שנים. בשנת 1946 היה אחד ממנהיגי המפלגה הקומוניסטית בקוריאה הדרומית (שם נולד) ומסיבה זו גורש לצפון.

גנרל ז'מון וול

מפקד חילות הירוקים של הצבא הקוריאני בקוריאה הדרומית. היה מפקד חילות המחקר של הדיביזיה המשוריינת של קד כוחות המחקר של הגנרל פאטון בצרפת. הוא בן 60, וידוע כאיש היכול להכשיל חיילים "ירוקים" לקרב.



שריון. כוחות הצפון משתמשים בעיקר בטנק מסוג T34, טנק רוסי קל, בן 32 טון, מצויד בתותח של 76 מ"מ, והוא מגיע למהירות של 51 ק"מ לשעה. מצטיין במבנהו הנמוך באופן יחסי וברחבו. נוח לתמרון בבוץ העמוק של מטעי האורז של קוריאה הדרומית.



האמריקאים השתמשו עד עתה רק בטנק מסוג שרמן M4. למרות משקלו הגדול יותר (35 טון) כוח האש שלו (תותח 76 מ"מ) שנה 34-ט הרוסי, אולם מהירותו (44 ק"מ לשעה) נופלת מזו של הטנק הרוסי, וכן גובהו הוא וצר ממנו. בכוח תמרונו בשטח הקרב הקוריאני נופל הוא מזה של הטנקים הרוסיים.

נשק. בזוקה 3 1/2 אינץ'

אויטש. כלי אנטיטנקי במשקל רב, נורה מן הכתף, ומופעל ע"י צוות של שני אנשים. יורה פצצה של 3.9 ק"ג לטווח של 200 מטר, שיכולה לחדור

שריון של 28 ס"מ. בזוקה זו היא כלי שהוכנס למערכה הקוריאנית מבלי שיעבור את הנסיונות הדרושים, ורק תחת לחץ דעת הקהל באמריקה שאוכזבה ע"י העדר כל נשק "סודי" בקוריאה.

יורה ראקטות. דוגמה אמריקאית של "הקטיושקה" הרוסית, יורה 15 או 24 ראקטות של 112 מ"מ ללא כל אפשרות של דיוק, משתמשים בו רק לריכוך ולכיסוי שטח באש.

אויירונים. B.29 (מבצר מעופף). בעל טווח טיסה של 12000 ק"מ. בתום מלחמת העולם השנייה היה המפציץ הכבד ביותר שידעו, עתה מכוונו "מפציץ בינוני".

מוסטאנג. אוירון קרב מתוצרת אמריקאית, בשימוש בחיל האוויר האוסטרלי. יצא משימוש בחיל האוויר האמריקאי. מהירות 720 ק"מ לשעה.

כוכב זנב. אוירון קרב דחף, מתוצרת האמריקאים ובשימושם. מהירותו 968 ק"מ לשעה.

יאק. אוירון קרב רוסי, מיושן במקצת מהיר מאוד אבל כבד במרון. הקוריאנים משתמשים בסוג 9.0. הסוג החדש ביותר, 10.0 טרם נמסר להם כנראה.

ארצות הברית: האינדיאנים מוצחים

בשנת 1868 חתמו האינדיאנים משבט אוטה בקולוראדו הסכם עם ממשלת ארצות הברית. הם ויתרו על כל תביעותיהם תמורת 15 מיליון דולאר. אחרי ההסכם "הס' תננו" מתישבים ומחפשי-זהב לתוך השטח ה"מבוסס" וחספו דונאם אחרי דונאם, כש התרגו האינדיאנים והרגו 12 "לבנים" הפקיעה הממשלה את כל השטח.

כעבור זמן מה נתגלה שהיה זה עסק טוב לממשלה ולמתישבים החדשים: נתגלה שכמעט כל השטח מהווה שדה-נפט עצום אחד. אגב, אין זה המקרה היחיד: לרוב הוקצו לאינדיאנים שטחים בלתי פוריים, ורק במאוחר נתגלה שהסיבה לאי פוריותם היתה מציאות הנפט באדמה.

הממשלה הבטיחה לשלם לאינדיאנים פיצויים — אולם מעולם לא הגיעה לכך. ב-1935 קיבל עורך-דין אמריקאי נודע — ארנסט וילקינסון — את העניין לידיו. במשך 15 שנה לחם את מלחמת האינדיאנים בבתי משפט. והנה בישר לשבט את הבטחה שורה הגדולה: בית הדין העליון של ארצות הברית מוכן לפסוק לאינדיאנים סכום של 32 מיליון דולאר תמורת הויתור על כל שאר התביעות. פרוש הדבר: סכום של 10.000 דולאר לכל אינדיאני (אם מי הכסף יעבור, מן הסתם, לידי השבט).

האינדיאנים דחו את "רקוד הדוב" הש"נתי שלהם ליום אחד ונהרו במכוניות ישנות, עגלות וסוסים למקום האסיפה. כדי להתלחם אולם לקבל את ההצעה או לא. עורך-דין קם ויתר להם את ההצעה — פסקה-דין הגדול ביותר שניתן אי פעם ע"י בית הדין העליון נגד ממשלת ארצות הברית. אולם האינדיאנים שתקו.

לבסוף קם אינדיאני זקן בשם פובינגי, לבוש כותנת הצהבה, מכניסם בצעוניהם ובשקפישמש, והכריז שאין להחליט לפני הריקוד הגדול. הקהל צעק "הו! הו!" לאות הסכמה והלך לנמנם בפרוסים הקרובים. רק כעבור שלושה ימים החליטו הצעירים, נגד דעת המעוט של הזקנים — לקבל את ההצעה.

שוד לגטן הגדע

במשך חודש הוצפה משטרת ואשינגטון ביותר מחמש-עשרה תלונות על מעשי-שוד, ובכולן הסגנון הוא אחד: כנופית שודדים מתנפלת על תלמידות האוניברסיטה ופורקת מעליהן את עדיהן ואת כל כספן.

העתונות המקומית החלה עוסקת במאורעות אלה ותארה אותם כמעללי כנופיה גדולה וענפה, שקצרה יד המשטרה לגלות את עקבותיה. כמה עתונות אף הרחיקו לכת והביעו שעררה כי המשטרה שמה על הכנופיה את חסותה תמורת דמי לא יחזיק קבועים למספר קצינים.

ואילו המשטרה היתה שרויה במבוכה רבה מזו של העתונות ודעת-הקהל. נתברר כי עשרות תלמידות נשדדו מהן תכשיטיהן אלא שלא פנו למשטרה מתוך בושה. הן היו יוצאות לגבולות העיר לבלות עם בני זוגן, וכאן ארבו אנשי-הכנופיה והתנפלו ברגע "מתאים" ביותר...

המשטרה תפסה בקצה החבל הזה ופתה בה בחקירת הערות השודדות. והנה התברר כי כולן יצאו לבלות עם עלם חמד רב-קסם בשם רובינס. כמו כן ספרו הערות כי המתנפלים עטו מסכות על פניהם ולכמה מהם היו גם זקנים ארוכים.

בלשים החלו עוקבים אחרי "רוברט", וכעבור ימים מספר נראה יוצא בליות נצרה ממשפחה נודעה ועתירת-נכסים.

בפנה רומנטית, מחוץ לעיר, ישבו השניים והחלו מתנים אהבים... כאן הופיעו ארבעה שודדים עטויי-מסכות ובשלפם אקדחים פרקו כל דבר-ערך מהנערה ומרוברט. באותו רגע זינקו הבלשים והורו לשודדים את הדרך לתחנת-המשטרה הקרובה.

ההפתעה הגדולה ביותר היתה כאשר נודע כי אנשי הכנופיה כולם מתלמידי המכללה, וכי הדביקו לסנטרם זקן לבל יכירום.

בסופו של דבר הודו התלמידים האסורים כי רוברט הוא ראש הכנופיה וכי היו מחקלים ביניהם את השלל כדי שיוכלו להמשיך בלימודיהם, שכן הם כולם בנים למשפחות דלות ואין בידם לשאת בהוצאות הלימודים.

